

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Kaniové a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce **Mgr. T. B.**, zastoupeného JUDr. Vladimírem Kyselákem, advokátem se sídlem Zahradnická 140, Příbram, proti žalované **Západočeské univerzitě v Plzni**, se sídlem Univerzitní 8, Plzeň, o žalobě proti rozhodnutí rektora Západočeské univerzity v Plzni ze dne 14. 1. 2008, č. j. PR-P-128/07, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Krajského soudu v Plzni ze dne 4. 6. 2010, č. j. 57 Ca 59/2009 - 79,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 6. 8. 2009 se žalobce domáhal zrušení výše uvedeného rozhodnutí, jímž rektor Západočeské univerzity v Plzni na základě žalobcovy žádosti o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 9. 11. 2007 ve věci vyměření poplatku za studium snížil dle § 58 odst. 8 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách a o změně a doplnění dalších zákonů (zákon o vysokých školách), žalobci zákonný poplatek za započatých prvních šest měsíců studia přesahujících standardní dobu studia zvětšenou o jeden rok na 5784 Kč.

Krajský soud v Plzni usnesením ze dne 30. 9. 2009 (č. l. 19) žalobu odmítl pro opožděnost dle § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost, řízení o ní však krajský soud zastavil usnesením ze dne 21. 12. 2009 (č. l. 46) pro nezaplacení soudního poplatku dle § 47 písm. c) s. ř. s. ve spojení s § 9 odst. 1 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích.

I proti tomuto usnesení podal žalobce kasační stížnost. Současně požádal o osvobození od soudních poplatků. Posléze uvedenou žádost krajský soud zamítl v záhlaví označeným usnesením ze dne 4. 6. 2010 (č. l. 79).

I v tomto případě podal žalobce (dále též „stěžovatel“), jak sám uvedl „*z procesní opatrnosti*“, nyní posuzovanou kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že kasační stížnost postrádala podpis podatele, důvody kasační stížnosti, jakož i uvedení, co stěžovatel navrhuje, vyzval ho krajský soud usnesením ze dne 16. 7. 2010 (č. l. 101) k odstranění uvedených vad podání ve lhůtě jednoho měsíce od doručení tohoto usnesení. Současně soud žalobce poučil o procesních následcích spojených s nevyhověním této výzvy. Usnesení bylo žalobci řádně (§ 42

odst. 2 s. ř. s.) doručeno dne 20. 7. 2010, ve stanovené lhůtě ani později však žalobce vady podání neodstranil, ani nepožádal o prodloužení této lhůty.

Za této situace Nejvyšší správní soud nemohl o kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu ze dne 4. 6. 2010 (č. l. 79) věcně jednat a odmítl ji z následujících důvodů.

Kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví, jímž se účastník řízení, z něhož toto rozhodnutí vzešlo, nebo osoba zúčastněná na řízení domáhá zrušení soudního rozhodnutí. Kromě obecných náležitostí podání (§ 37 odst. 3 s. ř. s.) musí kasační stížnost obsahovat náležitosti stanovené v § 106 odst. 1 s. ř. s., pokud je podání nemá, musí být podle odstavce 3 téhož ustanovení doplněny ve lhůtě jednoho měsíce od doručení usnesení vyzývajícího k odstranění vad.

Jednou z povinných obecných náležitostí kasační stížnosti je vlastnoruční podpis stěžovatele (§ 106 odst. 1, § 37 odst. 3 s. ř. s.), popř. jeho zástupce. V daném případě stěžovatel ani na základě jasné a konkrétní výzvy soudu ve stanovené lhůtě (§ 106 odst. 3 s. ř. s.), tuto chybějící náležitost kasační stížnosti nedoplnil. Chybějící podpis znamená, že není možné zjistit, zda kasační stížnost byla projevem žalobcovy vůle domáhat se tímto podáním zrušení napadeného rozhodnutí krajského soudu či nikoli.

Stejně tak předmětná kasační stížnost neobsahovala vedle uvedení, co žalobce navrhuje, ani žádná tvrzení, z jakých důvodů žalobce usnesení napadá. Přitom kasační stížnost lze podat jen z důvodů výslovně uvedených v § 103 s. ř. s. Důvody uvedenými v kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud vázán (§ 109 odst. 3 s. ř. s.). Kasační stížnost tedy vždy musí obsahovat konkrétní, tj. ve vztahu ke stěžovateli a k projednávané věci individualizovaná, tvrzení nezákonnosti napadeného rozhodnutí, a to po skutkové i právní stránce. Nejvyšší správní soud nemůže namísto stěžovatele sám aktivně vyhledávat vady, protože vymezení rozsahu kasační stížnosti a specifikace jejích důvodů leží na stěžovateli v důsledku dispoziční zásady, která ovládá řízení o kasační stížnosti.

Podání stěžovatele tedy zákonné náležitosti neobsahovalo, krajský soud ho proto vyzval k odstranění vad a stanovil k tomu lhůtu odpovídající zákonu. Neodstranění vad podání brání věcnému vyřízení kasační stížnosti a v řízení nelze pro tento nedostatek pokračovat.

Z těchto důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnost žalobce proti usnesení krajského soudu ze dne 4. 6. 2010 (č. l. 79) odmítl podle § 37 odst. 5 za použití § 120 s. ř. s.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., podle nichž žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, pokud byla kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 22. září 2010

JUDr. Lenka Kaniová
předsedkyně senátu